

der i Virkeligheden fanger Interessen i Øjeblikket, nemlig Statens finansielle Forhold. Den højtærede Justitsminister sagde saaledes, at det var bedst, at vi først og fremmest beskæftigede os med, hvordan det var muligt at skaffe Balance. Da det kom fra Ministerbænken, gaar jeg ud fra, at ogsaa Regeringen mener, at det er paa Tide, at vi beskæftiger os med dette Spørgsmaal, og de Oplysninger, vi har faaet i Betænkningen, er ogsaa af en saadan Art, at de nok kan give Anledning til Overvejelser.

Der er der tre Tal, som jeg gerne vil nævne. Det oplyses, at Kassebeholdningen den 1. December 1921 var 61 Millioner, og i December 1921 blev der optaget et Statslaan paa 131½ Million; men den 1. December 1922 var Kassebeholdningen kun 48 Millioner. Jeg tror ikke, man behøver at nævne mange flere Tal for at komme til det Resultat, at vi, som Ministeren nylig sagde, sidder frygteligt i det. Jeg kan ikke nægte, at disse Tal har overrasket i ikke ringe Grad, fordi baade selve Finansministeren og Venstres Medlemmer lige til den allersidste Tid har gjort, hvad de kunde, for at vildlede Befolkningen, endnu saa sent som i Oktober i Aar, da man dog maatte sidde inde med disse Oplysninger. Det kan være interessant efter 2½ Aars Forløb at se lidt paa, hvorledes det finansielle Styre har været under Venstres Regimente. Jeg haaber at faa den højtærede Formands Tilladelse til at oplæse nogle ganske smaa Citater for at vise, hvorledes Forholdene har udviklet sig, hvad man har spaaet, og hvorledes det har passet. Jeg vil begynde med, hvad der sikkert stod i Venstres Valgkatekismus, for man fik det nævnt paa alle Vælgermøder. Min Modkandidat, det ærede Medlem Hr. Rudfeld, sagde saaledes i April 1920, jeg tager Venstrebladets Referat: „Resultatet af den stats-socialistiske Virksomhed og den radikale Regerings fuldkommen planløse Finanspolitik ser vi som en tredoble Statsgæld, en tom Statskasse — der var dog 352 Millioner, men det kaldte man tom, man var vant til større Tal fra den Side —, og en Skattepolitik, hvis Byrder føles ud i ethvert arbejdende Hjem.“ Saa kom Valget i Juni. Da sagde Venstre i sin Katekismus og ved Møderne: „Ministeriet

Zahle efterlod sig hverken Penge, Mel eller Kul.“ Jeg skal derom sige, at hvad Kullene angaar, er det rigtigt. Det lykkedes virkelig Ministeriet Neergaard at skaffe Kul, men dermed er alt sagt. Kul fik de rigeligt af, men Pengene har de formøblet saa rask, som de fik dem mellem Fingrene lige siden 1920. Det er Kendsgerninger. Men saadan var Valgparolen den Gang. I Efteraaret 1920 sagde den højtærede Finansminister, der nu havde faaet Indseende med, hvorledes Finanserne forholdt sig, ved Forelæggelsen af Finanslovforslaget: „Hvis man paalægger sig fornøden Resignation med Hensyn til store nye ekstraordinære Udgifter, herunder ogsaa forøgede Lønninger til Statstjenestemændene, er det ikke udelukket, at Aaret 1920—21 kan give Balance, og det samme er at haabe for næste Aar under samme Forudsætninger.“ Det gik ikke saa godt. I 1921 var Haabet lysere endnu, da sagde Ministeren: „Det er selvfølgelig, at jeg med disse Lovforslag“ — Skattelovene, som han pegede paa under Finanslovens Forelæggelse — „vil søge tilvejebragt ikke blot Balance, men ogsaa et saadant Overskud, at den Merudgift, som Tillægsbevillingsloven for 1922—23 kan antages at ville medføre, vil kunne affholdes deraf“.

Saa kommer vi til 1922. Saa begyndte Statsbanerne at give Overskud. De gav 11—12 Millioner, fordi man havde Kullene 28 Millioner billigere end Aaret i Forvejen, takket være de dyre Kulindkøb. Nu gav de altsaa Overskud, og jeg vil minde om, hvorledes Regeringens Organ herinde skrev: „Guldet klinger i Kassen“. Nu begynder vi endelig at naa til det, vi skulde, nu er vi kommet af med Virkningerne af det radikalt-socialistiske Misstyre, nu klinger Guldet i Kassen! Det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen bar sig ad som Redaktør, som man kan se en lille Dreng gøre, naar han har faaet en 10-Øre i sin Sparegris; saa ryster han den og siger: Kan I høre, hvor det klinger, nu er jeg velhavende. Statsbanerne gav Overskud — det forsvandt ganske vist hurtigt, men da de gav dette Overskud, sagde det ærede Medlem: Guldet klinger i Kassen, nu kan I komme, I Oppositionsmænd, for nu er vi inde i det rigtige Spor. Man kan sige: han vidste ikke bedre. Men den højtærede Finans-